

TIETÄJÄ 1919.

Viidestoista vuosikerta! Jos tämmöinen aikakauskirja kasvaa ja kehittyy yhtä nopeasti tai yhtä hitaasti kuin ihminen, sanoisimme siis, että lapsuuden aika on nyt loppuun eletty ja nuoruus alkamassa. Fyysillis-eetterinen ruumis on muodostunut ja astraalista käyttövälinettä ryhdytään nyt muovailemaan. Nyt alkaa suurten tunteitten ja haaveilujen aika. Nyt tapahtuu suloinen heräymys rakkauden elämään, jolloin ihmislapsi alkaa aavistaa, mikä viehäytys piilee kauneuden, totuuden ja hyvän voimassa. Oi kultainen nuoruus, sinunko portillesi Tietäjämme nyt olisi ennättänyt? Niin, jos Tietäjää saatamme verrata ihmissieluun, miksikä ei silloin Tietäjän viidestoista vuosi olisi yhtä runollinen käännekohta sen elämässä kuin on sama ikä ihmislapsen kehityksessä?

Minusta ainakin Tietäjän isänä ja hollhoojana tämä lehteni on kuin elävä olento. Sillä on tarpeensa, sillä on vaatimuksensa. Sillä on tehtävänsä, sillä on velvollisuutensa. Sillä on ilonsa ja sillä on surunsa. Jollei sen tarpeita tyydytetä, ei se kykene tehtävänsä suorittamaan. Jollei sillä ole ilon aiheita, menehtyy se suruun ja kyyneliin. „Rakas Tietäjä“, puhelen sille välistä, „suo minulle anteeksi, että isänäsi en ole kyllin varakas pukeakseni sinut niin hienoon ja kauniiseen asuun kuin soisin; suo niinikään anteeksi, etten varastostani aina löydä niitä henkisiä eväitä, joita soisin sinun vievän mukanas, kun maailmalle lähdet. Isänäsi sinua rakastan ja soisin sinulle kaikkea hyvää. Soisin, että olisit niin kaunis, että paljaalla ulkomuodollasi viehättäisit maailman ihmisiä; soisin sinun olevan niin viisaan ja henkisesti rikkaan, että herättäisit myötätuntoista ihailua niidenkin sydämissä, jotka kerran hämmästyen kuuntelivat kaksitoistavuotiaan pojan sanoja temppelissä. Niin, mitä soisinkaan sinulle, lapseni! Ja vaikken tätä kaikkea osaa toteuttaa, vaikken osaa niin tietäsi tasottaa kuin haluaisin, älä silti sinä kylmene isällesi, älä lakkaa huottamasta hänen rakkauteensa ja hyvään tahtoonsa!“

Tänä aikana varsinkin saan sillä tavalla puhella Tietäjälle. Kaikki mitä aineelliseen olemassaoloon kuuluu on miltei saavuttamattoman korkealla, ja nykyaikaisen isän ainaisena huolena on, millä hän lapsiansa vaatettaa, millä syöttää ja juottaa. On kyllä totta, että jos hän ensin on etsinyt jumalan valtakuntaa, ei hänen huolehtimisensa ole niin tuskallista kuin pakanain, mutta tyytyä hän saa siihen ravintoon ja siihen vaatetukseen, minkä kohtalo hänen lapsilleen tarjoo.

Puhunko liian lapsellisesti ja liian paljon vertauksissa?

Olkoon siis suoraan ja pelkäämättä sanottu, että Tietäjä kaikista nykyaajan vaikeuksista huolimatta iloisena ja reippaana aikoo ensi vuonna kuten tähänkin saakka käydä tervehtimässä ystäviään kerran kuukaudessa. Korvaukseksi näistä vierailuista Tietäjä pyytää Smk. 10: – koko vuodelta ja Smk. 5: – puolelta (dollaria 2: 50 ja 1: 50). Eräs ystävä ehdotti, että Tietäjä korottaisi tämän maksun 25 markaksi, ja hänellä oli täysi syy ehdotukseensa, sillä menot ovat täsmälleen viisi kertaa

suuremmat kuin ne olivat pari kolme vuotta sitten. Mutta Tietäjä ainakin ensi vuonna vielä yrittää kymmenen markan tilaushinnalla, ilmestyen mieluummin kuten nytkin ohuempana ja yksinkertaisempänä kuin että liikaa rasittaisi ystäviensä kukkaroita.

Tietäjän ystävät! Rientäkää sentähden tilaamaan Tietäjä vuodeksi 1919! Tilatkaa niin pian kuin mahdollista ja tilatkaa raha kourassa! Kunnia sille, joka sitäpaitsi hankkii Tietäjälle uusia tilaajia ja uusia ystäviä! Hinta Tietäjän on Smk. 10:— koko vuosikerralta ja Smk. 5:— puolelta.

Rauhallista joulua ja onnellista uutta vuotta ja ystävällisiin näkemiin tammikuussa!

P. E.

(Tietäjä 1918 Joulukuu N:o 12, s. 225-226)